

Arrest

nr. 166 084 van 19 april 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 24 februari 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 januari 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 maart 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 april 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. VANDENDRIESSCHE en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Pakistaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Shingak, Upper Kurram Agency. U zou tot de Turi-stam behoren en sjiit zijn. Sinds 2007 zou er oorlog zijn in uw regio en wordt er vaak gevochten tussen sjiieten en soennieten, waaronder Lashkar-e-Jhangvi, Taliban en Daesh. Uw vader was lid van de sjiitische organisatie Anjeman-u-Hussaini en men dreigde ermee hemzelf en u te vermoorden indien hij niet stopte met strijden. Omdat uw vader weigerde werd hij op 8 augustus 2012 vermoord door de Taliban. Na zijn dood wilden de sjiitische organisaties u rekruteren om samen met hen te vechten in plaats van uw vader. Uiteindelijk werd u gedwongen en vervoegde u de Alamdaar Federation. U hielp hen door voedsel en voorraden naar de bunkers te brengen. Hierdoor werd vaak gevochten in de omgeving van uw huis en er werd zelfs twee tot drie keer een bom geplaatst voor uw woning. Wegens één van de bommen bezeerde uw neef zijn voet. U ontving dreigbrieven waarin u met

de dood bedreigd werd wegens de activiteiten van u en uw vader. Omdat uw huis ondertussen vernietigd was door de vele beschietingen dook u onder bij uw oom. Met hulp van uw oom verliet u op 1 april 2015 Pakistan. Via Afghanistan reisde u naar Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Hongarije, Oostenrijk, Italië en kwam u via Frankrijk aan in België waar u op 15 juni 2015 een asielaanvraag indiende. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u volgende originele documenten voor: certificaat van familiesamenstelling (B-form), een overlijdensakte van uw vader, een medisch certificaat van uw neef, een brief van Anjuman-e-Hussania, uw domiciliëring, een character certificate, een provisional certificate, twee lijsten met schoolresultaten en een foto van uw vader (inclusief enveloppes waarmee alles werd verstuurd). Ook bracht u een kopie mee van de identiteitskaart van uw vader en moeder. Uw advocaat legde tijdens het gehoor persartikelen, rapporten en verslagen van Human Rights Watch voor.

B. Motivering

Na nader onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stelt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) vast dat u noch de status van Vluchteling, noch de Subsidiare Beschermingsstatus kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiare bescherming aannemelijk te maken en wel om volgende redenen. U gaf het CGVS immers geen duidelijk zicht op wie u bent en waar u recent vandaan komt. Daar het CGVS geen duidelijk beeld heeft kan er ook geen inschatting van uw nood aan bescherming gemaakt worden.

Er mag immers oprecht getwijfeld worden aan uw bewering **recent afkomstig** te zijn uit Kurram Agency. Vooreerst was uw geografische en culturele kennis opvallend beperkt voor iemand die beweert zijn hele leven in deze regio gewoond en school gelopen te hebben. Zo verklaarde u voor het CGVS aanvankelijk foutief dat uw dorp in Parachinar Agency zou gesitueerd zijn (Gehoorsverslag CGVS, p. 4). Nadien corrigeerde u zich en vermeldde u dat de naam van uw agency, Parachinar Kurram Agency is (CGVS, p. 4), terwijl het eigenlijk gewoon Kurram Agency betreft. Bovendien beweerde u ook foutief dat Kurram Agency uit twee delen zou bestaan: nl. Upper en Lower Kurram (CGVS, p. 5). Hiernaast bestaat echter ook nog Central Kurram. Ook slaagde u er niet in de agencies op te sommen die aan Kurram Agency zouden grenzen. Zo verklaarde u dat langs één kant Afghanistan grenst aan Kurram Agency, terwijl dat aan de andere kant Orakzai Agency en Waziristan liggen (CGVS, p. 5). Kurram Agency grenst inderdaad aan Orakzai Agency, maar ook aan North-Waziristan én Khyber Agency. Toen u bovendien gevraagd werd in welke provincie Kurram Agency zich bevindt, vermeldde u foutief Khyber Pakhtunkwa en verwees u er daarna naar als de Tribal Areas (CGVS, p. 5). Kurram Agency ligt in de FATA (Federal Administered Tribal Areas). Khyber Pakhtunkwa is een geheel andere provincie. Ook zou volgens uw eigen verklaringen Afghanistan maar vijf, zes of maximum tien minuutjes te voet zijn vanaf uw dorp (CGVS, p. 13). Toen u dan gevraagd werd naar de Afghaanse provincies die aan Kurram Agency grensden, noemde u slechts één provincie op: Paktia Province (CGVS, p. 13). Daarnaast grenzen ook nog Nangarhar en Khost aan Kurram Agency.

Verder werd u ook gevraagd om een beeld te schetsen van de stammencultuur in uw regio. U beweerde tot de Turistam te behoren en als substam Doperzai te zijn (CGVS, p. 6). Toen u gevraagd werd naar de andere substammen die de Turi-stam kent, begon u vooreerst alle stammen op te sommen die in uw dorp woonden (CGVS, p. 6). Opnieuw gevraagd naar de substammen van de Turi-stam, verklaarde u verkeerdelijk dat dat de volgende vijf stammen waren: Ghondi Khel, Hamza Khel, Doperzai, Saro Khel en Mirdad Khel (CGVS, p. 6). Echter, uit publieke info blijkt dat de Turi-stam de volgende vijf substammen kent: Ghondi Khel, Hamza Khel, Doperzai, Alizai en Mastu Khel. Van die vijf kon u er dus maar drie correct opsommen (Ghondi Khel, Hamza Khel, Doperzai). De twee stammen die u verkeerdelijk aanhaalde zijn substammen van uw eigen stam, Doperzai. Van iemand wiens vader, volgens de eigen verklaringen stamoudere zou zijn geweest (CGVS, p. 6), kan en mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij over dergelijke kennis beschikt.

Voorts had u er grote moeite mee om enkele recente gebeurtenissen die plaatsvonden in uw regio te duiden. Zo beweerde u dat de laatste nationale verkiezingen in uw regio plaatsvonden op het einde van het jaar 2013 of het begin van 2014 (CGVS, p. 26). Echter, de verkiezingen vonden plaats in mei 2013. Daarnaast slaagde u er ook niet in om enkele recente gebeurtenissen op te sommen van vlak voor uw vertrek. Zo verklaarde u dat er in 2015 een bom was ontploft op een voetbalveld, maar kon u dit niet exact in de tijd plaatsen (CGVS, p. 26). Toen u gevraagd werd naar andere incidenten die u zich herinnerde, antwoordde u stereotiep dat er veel kleine incidenten waren, maar slaagde u er niet in enig incident concreet te benoemen (CGVS, p. 26).

Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw bewering recent afkomstig te zijn uit Kurram Agency, komt bijgevolg ook de geloofwaardigheid van uw asielrelaas in het gedrang. De **ongeloofwaardigheid** van uw relaas blijkt echter ook uit andere elementen.

Zo verklaarde u voor het CGVS dat u gedwongen werd om met mee te strijden met de Alamdaar Federation (CGVS, p. 20, 23). Vooreerst is de bewering dat u gedwongen zou worden om mee te strijden tegenstrijdig met de informatie waarover het CGVS beschikt. Uit die informatie (die werd toegevoegd aan de blauwe map in het administratief dossier) blijkt dat er de voorbije jaren geen gevallen gerapporteerd werden van gedwongen rekruteringen van jongeren door sjjiitische militieën. Daarnaast legde u ook een brief voor, getekend door de sjjiitische organisatie Anjeman-u-Hussaini. Betreffende deze brief kunnen verschillende zaken worden opgemerkt. Zo is het vooreerst opmerkelijk dat u niet eens zou weten wat in de brief geschreven staat. U verklaarde dat de brief wellicht over uw vader gaat (CGVS, p. 10). De brief gaat echter vooral over de redenen waarom u Pakistan meent te moeten verlaten. Ten tweede is het opmerkelijk dat de brief werd opgesteld door een andere organisatie dan diegene waarvan u lid zou zijn. U vermeldde te strijden met de Alamdaar Federation terwijl de brief die u voorlegde van Anjuman-e-Hussania komt. Toen u hiermee geconfronteerd werd verklaarde u dat alle organisaties eigenlijk samenwerken en dat die organisatie diegene was waarvan uw vader lid was (CGVS, p. 24). Wat er ook van zij, het is bijzonder ongeloofwaardig dat de organisaties die volgens u mensen gedwongen rekruteren, iemand zoals u die weggelopen is van gedwongen dienst, zouden willen helpen door het opstellen van een brief. U verklaarde immers zelf ook problemen te kennen met de sjjiitische organisaties (CGVS, p. 20). Er kan bijgevolg ook geen enkel geloof worden gehecht aan uw bewering dat u in Kurram Agency gedwongen werd gerekruteerd noch dat u lid was een sjjiitische organisatie. Bovendien gaf u zelf aan dat dit document op uw vraag werd opgesteld en uw oom het verkregen heeft in uw plaats (CGVS, p. 10, 24). Dit maakt dan ook dat dit attest een gesolliciteerd karakter heeft.

Dat laatste kan overigens gezegd worden van enkele andere **documenten** die u ter staving van uw asielerelaas hebt voorgelegd: nl. de overlijdensakte van uw vader, het medisch attest van uw neef en uw documenten in verband met uw schoolloopbaan. Ze zijn vooreerst bijna allemaal in het Engels opgesteld. U gaf aan dat u ondanks het feit dat u zelf een opleiding genoten heeft (CGVS, p. 9), het geschreven Engels niet zo goed kunt lezen (CGVS, p. 10). Nochtans werden al deze documenten, die ofwel u betreffen of voor u opgesteld werden, in het Engels geschreven. Als u al nauwelijks de inhoud kan lezen, mag men zich de vraag stellen waarom verschillende autoriteiten in uw regio hun documenten allemaal in het Engels zouden opstellen. Bovendien lijkt het er sterk op dat zelfs de uitvaardigende instanties het Engels niet machtig zijn gezien de schrijffouten in deze documenten (zie overlijdensakte vader - bv. "was died" in plaats van "died"), wat het geloof in de authenticiteit verder in gevaar brengt. Daarnaast moet worden vermeld dat op het medisch attest van uw neef nergens de aard van de verwondingen staat vermeld; het wijst enkel naar de oorzaak (i.e. bomexplosie), wat bevreemdend is, daar men van een dokter juist kan verwachten dat hij de aard van de verwondingen zou beschrijven. Finaal gaf u meermaals aan dat u deze documenten verkreeg via uw oom en dat hij ze ging halen omdat u documenten nodig had (CGVS, p. 8, 10). Opnieuw wijst het CGVS op het gesolliciteerde karakter van deze documenten. Deze vaststellingen ondermijnen het geloof in de authenticiteit van de voorgelegde documenten. Bovendien dient hierbij nog gewezen te worden op toegevoegde informatie waaruit blijkt dat vervalste documenten veelvuldig voorkomen in Pakistan (zie blauwe map in administratief dossier).

Over de rest van de documenten kan het volgende worden opgemerkt. Zo legde u een kopie van de identiteitskaart van uw vader en moeder voor. Uit die documenten blijkt dat de kaart van uw vader in 2010 zou verlopen zijn, dit terwijl hij volgens uw verklaringen pas in 2012 zou zijn gestorven. Deze onregelmatigheden doen vermoeden dat uw vader al iets vroeger is overleden dan u beweert. Dit vermoeden wordt overigens verder versterkt door uw eigen verklaringen in verband met uw B-Form. Zo verklaarde u dat uw moeder dit in 2011 verkreeg in het Nadra-kantoor te Parachinar (CGVS, p. 10-11). Ten eerste blijkt uit het document dat de B-Form werd opgesteld in 2010. Ten tweede is het bijzonder vreemd –gezien de culturele en maatschappelijke verhoudingen in Pakistan – dat uw moeder dit document zou afhalen in het kantoor, mocht uw vader toen nog geleefd hebben.

Wat betreft de domiciliëring: deze wijst er op dat uw roots mogelijks in Kurram zouden liggen, maar ze wijst er niet op dat u zoals u beweerde tot zeer recent aldaar verbleef. Deze domiciliëring werd immers opgesteld in 2008, toen u een jaar of 12 was, zodat er geen sprake kan zijn van een recent document. Bovendien moet worden opgemerkt dat uit de info waarover het CGVS beschikt (en die werd toegevoegd aan het administratief dossier), blijkt dat een domiciliëring veelal wordt uitgegeven aan personen vanaf 18 jaar en ouder. Volgens uw eigen verklaringen zou u op dat moment twaalf jaar oud zijn geweest (CGVS, p. 7). Bovenstaande vaststellingen doen vermoeden dat u niet uw werkelijke identiteit te kennen geeft aan de asielinstanties, hetgeen nochtans een essentieel element is.

Dit vermoeden wordt trouwens versterkt door het ontbreken van uw identiteitskaart en uw vage en tegenstrijdige verklaringen daaromtrent. Zo verklaarde u vooreerst dat u nooit een identiteitskaart nodig had en u in plaats daarvan de B-Form gebruikte (CGVS, p. 11). Daarop staat echter geen foto waarmee

u zichzelf zou kunnen identificeren. Bovendien is het opmerkelijk dat u nooit een identiteitskaart nodig zou hebben gehad, terwijl uw vader en moeder daar wel over beschikten.

Daarenboven legde u ook nog eens tegenstrijdige verklaringen af omtrent het al dan niet bezitten van een identiteitskaart. Zo verklaarde u vooreerst tijdens het eerste gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u nooit een identiteitskaart hebt gehad (Vragenlijst DVZ, dd. 1 oktober 2015, p. 9, vraag 25). Echter tijdens het gehoor op het CGVS verklaarde u aanvankelijk vreemd genoeg dat uw naam als I.H. geschreven staat op uw identiteitskaart (CGVS, p. 3). Even later beweerde u echter opnieuw nooit een identiteitskaart te hebben gehad (CGVS, p. 11).

Finaal legde u ook over uw reisweg een aantal opmerkelijke verklaringen af. Zo verklaarde u ten eerste dat u Pakistan zou hebben verlaten via de grens met Afghanistan (CGVS, p. 19). Nochtans verklaarde u eerder dat u daar nooit heen kon gaan wegens de aanwezigheid van Daesh en Taliban (CGVS, p. 13). Het is dan ook vreemd dat u alsnog zou verkiezen om Pakistan via deze weg te verlaten. Bovendien had u de grootste moeite om plaatsen op te noemen die u onderweg was tegengekomen. Zo kon u niet vertellen waar u de grens met Iran was overgestoken, en kon u enkel Teheran opnoemen als één van de steden die u hebt gepasseerd (CGVS, p. 19). Tot slot kon u ook niet eens vertellen aan welke kant van de weg men in Iran rijdt (CGVS, p. 19).

Dergelijke incoherente verklaringen over uw persoonlijke documenten en reisroute maken dan ook duidelijk dat u bepaalde identiteits- en /of reisdocumenten probeert achter te houden voor de Belgische asiendiensten, wellicht omwille van het feit dat de inhoud (en vooral uw verblijfsgegevens) niet stroken met uw verklaringen (uit de gegevens op een Pakistaanse identiteitskaart bijvoorbeeld blijkt o.a. de meest recente verblijfplaats van de houder).

U hebt dus niet aannemelijk gemaakt dat uw relaas en uw beweerde vrees gegrond zijn in overeenstemming met het Vluchtelingenverdrag. Dienvolgens kunt u zich evenmin steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit Pakistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land.

Uit uw verklaringen blijkt dat u afkomstig bent uit het noordwesten van Pakistan. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas en Khyber- Pakhtunkwa.

In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich buiten uw geboortestreek of regio van herkomst te vestigen waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie in Pakistan blijkt immers dat hoewel de situatie in de provincies Baluchistan, Punjab, Sindh, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) weliswaar verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager is dan in het noordwesten van Pakistan.

Zo is de omvang van het geweld dat zich in de provincie Punjab voordoet beperkter dan het geweld dat in Khyber- Pakhtunkwa, FATA en Sindh plaatsvindt. Het geweld in de provincie neemt er de vorm aan van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, etno-politiek geweld, en geweld tussen politie en criminelen. Voornamelijk de stad Lahore wordt getroffen door geweld. Niettegenstaande er sprake is van een stijging in het aantal slachtoffers, blijft het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers laag. Ook in de hoofdstad Islamabad bleef het aantal burgerslachtoffers beperkt.

Uit dezelfde informatie blijkt dat de situatie in de provincie Sindh weliswaar nog verre van ideaal is, doch dat het geweld hoofdzakelijk in de miljoenenstad Karachi geconcentreerd en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. De stad kampt met etno-politiek, terroristisch, sektarisch en crimineel geweld. Niettegenstaande het terreurgeweld in de stad toenam, betrof de meerderheid van de terreurdaden die er plaatsvonden targeted killings. Hierbij springen vooral de gerichte moordaanslagen op de aanhangers van de rivaliserende politieke partijen Muttahida Quami Movement (MQM), Awami National Party (ANP), en Pakistan People's Party (PPP) in het oog. De gewapende vleugels van de respectievelijke partijen worden verantwoordelijk geacht voor ettelijke moordaanslagen op politieke tegenstanders, rellen en dodelijke clashes. Het etno-politiek geweld zit evenwel in dalende lijn, dit mede als gevolg van de voortdurende veiligheidsoperaties van de Pakistaanse veiligheidsdiensten. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de stad Karachi nog steeds te kampen heeft met sektarisch geweld, en dat de meerderheid van de sektarisch geïnspireerde terreurdaden gerichte moordaanslagen betrof. Hierbij vormen de aanhangers van rivaliserende sektarische organisaties, met name de Lashkar-e-Jhangvi en de Sipah-e-Muhammad Pakistan, het doelwit. Milities viseren voorts leden van het Pakistaanse veiligheidspersoneel, politieke leiders, journalisten, overheidsmedewerkers en leden van de civil society. Uitzonderlijk vonden er in Karachi ook grootschalige terreurslagen plaats.

Voorts dient vastgesteld te worden dat het conflict tussen separatisten en de overheid in Balochistan qua intensiteit niet te vergelijken is met de gewapende strijd in het minder bevolkte FATA. De opstand in Balochistan wordt doorgaans als een 'low-level insurgency' genoemd. Uit dezelfde informatie blijkt dat het merendeel van de gewelddaden die er in de Balochistan provincie plaatsvinden doelgericht van aard zijn. Het geweld is voorts voornamelijk geconcentreerd in de stad Quetta en komt in mindere mate voor in de rest van de provincie. De overgrote meerderheid van de gewelddaden in Balochistan is toe te schrijven aan nationalistische militanten die overheidsdoelwitten en inwijkelingen uit Punjab viseren. De Pakistaanse veiligheidsdiensten en het leger worden op hun beurt verantwoordelijk geacht voor de aanhoudende verdwijningen en extrajudicial killings van nationalistische militanten en terreurverdachten. Verder betroffen de opvallendste terreuraanslagen in de provincie een aantal grootschalige aanslagen waarbij de sjiiitische Hazara-minderheid in Quetta gevisieerd werd.

Tot slot dient vastgesteld te worden dat de veiligheidssituatie in Pakistan controlled Kashmir relatief stabiel en overwegend kalm genoemd kan worden. In 2014 vonden er in geheel PcK drie aanslagen plaats, waarbij drie doden te betreuren vielen. Daarnaast vonden er aan de Pakistaans-Indiase grens diverse schendingen van het staakt-het-vuren plaats, waarbij vier burgerdoden vielen. Er is evenwel geen sprake van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten aan voornoemde grens.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de provincies Balochistan, Punjab, Sindh, en in PcK actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt tevens dat de bewegingsvrijheid in Pakistan weliswaar beperkt is in bepaalde regio's, maar dat dit niet geldt voor het gehele land. Het vrij verkeer van burgers op het Pakistaanse grondgebied wordt in beginsel niet verhinderd. Evenmin bestaan er voor migranten significante belemmeringen bij het verwerven van een job, een woonplaats of andere faciliteiten. Migranten worden blijkens de beschikbare informatie geenszins met onoverkomelijke hindernissen geconfronteerd. De escalatie van het gewapend conflict in 2009 heeft er weliswaar toe geleid dat er in 2009 enkele beperkingen werden opgelegd aan de toegang en verblijf in de provincies Sindh en Punjab. Echter, uit dezelfde informatie blijkt dat daar sinds 2010 geen sprake meer van is. Het grondoffensief dat het Pakistaanse leger in de zomer van 2014 opzette in Noord-Waziristan creëerde een nieuwe vluchtelingenstroom. In de provincie Sindh ontstond weerstand tegen de instroom van vluchtelingen uit Noord-Waziristan. Dit verzet bleef beperkt tot politieke stellingnames, manifestaties en occasionele wegblokkades door plaatselijke bevolkingsgroepen.

Verder blijkt dat in de praktijk de meerderheid van de ontheemden niet kiest voor opvang in een vluchtelingenkamp waar de situatie problematisch is, maar wel via eigen politieke, economische en sociale netwerken een onderkomen zoekt in gastgezinnen of private accommodatie, voornamelijk in de steden. In het algemeen is er in Pakistan een trend van verstedelijking, die tal van economische mogelijkheden biedt aan interne migranten en waarvan ook vele ontheemden uit de noordwestelijke regio's gebruik maken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in een van de grote Pakistaanse steden vestigt.

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u een gezonde jongeman bent, die een opleiding heeft genoten in Pakistan en naast Pashtu ook wat Urdu en Engels kent. Bovendien blijkt uit uw dossier duidelijk dat u de regio Kurram al langer verlaten heeft. Daar het CGVS geen zicht heeft op uw verblijfplaatsen in Pakistan (of mogelijks het buitenland) gedurende de laatste paar jaren, kan uw vrees voor terugkeer naar die plekken niet ingeschat worden. Er mag dan ook worden verwacht, dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in één van de grote steden die gelegen zijn in provincies waar thans geen sprake is van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

De overige door u voorgelegde documenten (enveloppes, foto) zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in een positieve zin zouden doen ombuigen. De foto voegt immers iets wezenlijks toe aan uw dossier, daar de herkomst en identiteit van de persoon op deze foto niet achterhaald kan worden. De documenten neergelegd door uw advocaat betreffen de algemene situatie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In wat zich aandient als een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1, A, (2) en 33 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 2, 5, 9 en 14 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) en van artikel 48/3 en 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet).

Bij de uiteenzetting van de feiten in onderhavig verzoekschrift vermeldt verzoeker eveneens informatie met betrekking tot de conflictsituatie in Kurram Agency en het sektarisch geweld tegen sjiitische moslims in Pakistan.

Vervolgens meent verzoeker dat zijn beperkte scholing niet voldoende in rekening werd gebracht. Hij stelt dat hij tijdens het gehoor een gedegen geografische en culturele kennis van de regio tentoonspreidde. Betreffende de substammen van de Torai gaf hij inderdaad geen volledig correct antwoord, doch zijn antwoord was ook niet echt verkeerd. Hij stelt dat hij drie correcte substammen van de Torai noemde en twee sub-substammen van de Torai. *“Elke van de door verzoeker genoemde stammen behoort met andere woorden wel degelijk tot de Torai, doch verzoeker verwarde tussen substammen en sub-substammen, hetgeen gegeven de complexe tribale onderverdeling niet zo verwonderlijk is”*. Hij wijst erop dat in de bestreden beslissing niet wordt betwist dat hij uit deze regio afkomstig is en deel uitmaakt van de lokale sjiitische Torai-gemeenschap.

Waar werd gevraagd naar Afghaanse provincies, wijst verzoeker erop dat hij de Pakistaanse nationaliteit heeft, dat hij steeds in hetzelfde dorp woonde en dat hij school liep tot zijn zestiende in een tribaal gebied dat gekenmerkt wordt door een gebrekkig onderwijssysteem dat hevig te lijden heeft gehad van de ononderbroken conflictsituatie sinds 2007. Ter illustratie wijst hij erop dat de gemiddelde graad van geletterdheid in de tribale gebieden (FATA) rond 17% ligt. Hij stelt dat van hem niet kan worden verwacht dat hij een gedegen kennis van de Afghaanse provincies zou hebben en wijst op een aantal zaken die hij wél wist op te noemen.

Aangaande de in de bestreden beslissing opgeworpen twijfels over zijn reisroute, wijst verzoeker erop dat hij de reis in een gesloten truck maakte, dat hij geen geografische kennis heeft van de steden die op de route liggen en dat hij nooit heeft gereisd of op andere manieren heeft geleerd over Afghaanse, Iraanse, Turkse of Europese steden. Zijn vlucht was de eerste keer dat hij zijn land en zelfs zijn regio verliet, aldus verzoeker.

Waar werd gevraagd naar de laatste nationale verkiezingen, wijst verzoeker erop dat, hoewel hij niet kiesgerechtigd was en op dat moment dringender problemen had, hij een datum antwoordde die vrij dicht bij de werkelijke datum aansloot.

Betreffende zijn documenten en het feit dat deze in het Engels zijn opgesteld, voert verzoeker aan dat het bij het publiek bekend is dat documentatie in Pakistan, inclusief deze verkregen van overheden, contracten, hoven en rechtbanken en zakelijke documentatie steeds in het Engels is, onafhankelijk van de talenkennis van de burger of rechtzoekende. Engels is immers een officiële taal van Pakistan en wordt gebruikt als voertaal voor zakelijke en officiële documenten. Het Engels is in de tribale gebieden, waar Pashtou de spreektaal is, minder sterk ingeburgerd. Tevens wijst verzoeker er nogmaals op dat de gemiddelde graad van geletterdheid in deze gebieden rond 17% ligt.

Aangaande het feit dat hij via de grens met Afghanistan naar België vluchtte, stelt verzoeker dat dit de kortste weg is vanuit Shingak en een door mensensmokkelaars gekende weg zonder wettelijke of officiële controles omdat het een wetteloos conflictgebied betreft. Zijn streek is bovendien gelegen in bergachtig gebied met weinig (verharde) toegangswegen en dus met een beperkt aantal mogelijkheden om de streek te verlaten zonder teveel tijdverlies. Hij stelt tevens dat de mensensmokkelaars niet bezorgd waren over zijn veiligheid en comfort. Nogmaals herhaalt verzoeker dat hij in een gesloten truck reisde en Pakistan nooit eerder had verlaten, alsook dat hij geen geografische kennis heeft van de steden die op zijn route liggen of de grensgebieden van Iran en dat hij nooit heeft gereisd of op andere manieren heeft geleerd over Afgaanse, Iraanse, Turkse of Europese steden of grensgebieden.

Met betrekking tot zijn identiteitskaart wijst verzoeker erop dat het gebied waar hij vandaan komt, sinds 2007 aanhoudend wordt geteisterd door gewelddadige conflicten en dat hij op het moment van het uitbreken van deze gevechten (in 2007) bijna elf jaar was en geen identiteitskaart had. Later bewam hij er geen, daar hij, indien nodig, zich voldoende kon identificeren met zijn officiële documenten van zijn school. Ook had hij geen nood aan bijkomende identificatieformulieren daar hij nooit eerder zijn regio en land had verlaten. Ook zijn ouders hebben hun verlopen identiteitskaart niet vervangen daar zij geen nood hadden aan een dergelijke document binnen de tribale gebieden.

Vervolgens wijst verzoeker erop dat hij tijdens het gehoor expliciet aangaf geen degelijke kennis van het Engels of het Urdu te bezitten. De enige taal die hij voldoende beheerst, is het Pashtou. Tevens gaf hij aan dat hij zijn studies op zestienjarige leeftijd gedwongen moest onderbreken om zijn vaders plaats in te nemen in de sjiitische milities.

Verder voert verzoeker aan dat uit de feiten blijkt dat het sektarisch geweld een nationaal probleem is dat zich doorheen Pakistan heeft verspreid. Onder verwijzing naar de rapporten en berichtgeving bij de uiteenzetting van de feiten, stelt verzoeker dat de extremistische milities het sektarisch geweld niet enkel hebben aangewakkerd in het noordwesten van Pakistan, maar dat zij ook actief zijn in de rest van het land en voornamelijk in de dichtbevolkte steden waar zij aanzienlijke netwerken hebben opgebouwd. Dit heeft volgens hem geresulteerd in een algemene onveiligheid voor sjiitische moslims in Pakistan, en in het bijzonder in de stedelijke bolwerken. Hij wijst erop dat de Pakistaanse nationale en regionale overheden niet bij machte zijn gebleken om de sjiitische minderheden afdoende te beschermen. Verschillende rapporten wijzen op de onverschilligheid of de onwil van de overheden om dit te doen, alsook op banden tussen het Pakistaanse leger, de autoriteiten en de veiligheidsdiensten enerzijds en de extremistische milities anderzijds.

Het voorgaande heeft volgens verzoeker tevens een invloed op de stelling in de bestreden beslissing dat hij over een intern vestigingsalternatief beschikt in één van de grote Pakistaanse steden, nu de steden net de hevigste broeihaarden van sektarisch geweld zijn. Een recente studie van het *Middle East Institute* (hierna: MEI) toont volgens verzoeker aan dat de provincie Balochistan en stad Karachi in de provincie Sindh de twee meest actieve zones zijn van geweld tussen soennieten en sjiieten. Verzoeker geeft een overzicht van de gewelddadige aanslagen tegen sjiieten in de provincie Sindh in het jaar 2015. Hij wijst er ook op dat het geweld de Secretaris-Generaal van de Verenigde Naties ertoe bracht een verklaring en oproep te doen waarbij hij het aanhoudend terrorisme tegen de sjiieten streng veroordeelde. Hij stelt dat Amnesty International op 13 mei 2015 meldde dat het sektarisch geweld een nieuw dieptepunt bereikte nu de Pakistaanse religieuze minderheden voor hun leven vrezen terwijl de agressors niet worden vervolgd en straffeloos hun gang kunnen. Verzoeker wijst tevens op een rapport van Human Rights Watch. Ook in Balochistan bestaat volgens verzoeker al enkele jaren een ernstige golf van geweld gericht tegen sjiitische moslims. Hij meent dat ook in de provincie Punjab sjiieten met vaste regelmaat het doelwit vormen van aanslagen, waarbij uitdrukkelijk wordt gewezen op de steden

Lahore en Multan. Hij stelt tevens dat ook voor Islamabad een stijging in het aantal moorden wordt gemeld. Het rapport van het MEI spreekt volgens hem over gerichte moordaanslagen tegen sjiitische Turi-moslims in Islamabad, Karachi en Peshawar.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift de volgende stukken: enkele bladzijden van een rapport van het MEI van december 2014 (stuk 3), een rapport van het *Immigration and Refugee Board of Canada* van 9 januari 2014 (stuk 4), een kopie van een provisioneel certificaat van de Allama Iqbal Public High School Parachinar van 12 juni 2012 (stuk 5), een overzicht van de substammen en de sub-substammen van de Torai (stuk 6), een publicatie in de *Pakistan Annual Research Journal* van 2013 (stuk 7), aangehaalde en geciteerde persberichten inzake het sektarisch geweld in Pakistan (bijlage 1), een persartikel van 21 oktober 2010 (bijlage 2) en rapporten van Amnesty International en Human Rights Watch inzake sektarisch geweld in Pakistan (bijlage 3).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Bij de beoordeling en in het bijzonder deze afgeleid uit de feitelijke kennis van het land van nationaliteit van de verzoekende partij, houdt de Raad bij de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht rekening met het aangehouden profiel van de verzoekende partij. Hij onderzoekt, naast de vraag of deze redenen feitelijk juist zijn en steun vinden in hetgeen waarop de Raad in rechte vermag acht te slaan, of deze correct zijn beoordeeld door de verwerende partij en of hij op grond daarvan en al naargelang het geval, al dan niet aangevuld met de voor de besluitvorming relevante gegevens waarop hij in het raam van de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht in rechte vermag acht te slaan, kan beslissen. Deze beoordeling van de feitelijke kennis geschiedt *in concreto*. In de eerste plaats wordt rekening gehouden met de kennis ter zake in hoofde van de verzoekende partij van feitelijke gegevens die behoren tot de onmiddellijke leefomgeving van de verzoekende partij. Naargelang de aard van het voorgehouden profiel, kan ook rekening worden gehouden met de feitelijke kennis van de ruimere leefomgeving, waarbij deze kennis in hoofde van de verzoekende partij daarbij uiteraard minder doorslaggevend is en er alleszins niet kan toe leiden dat de onwetendheid inzake feitelijke gegevens binnen de onmiddellijke leefomgeving die de beoordeling het meest bepalen, buiten beschouwing wordt gelaten.

Waar verzoeker, onder meer onder verwijzing naar de graad van geletterdheid in de tribale gebieden (FATA), aanvoert dat hij laaggeschoold is, dient erop gewezen dat hij verklaarde dat hij tot zijn zestiende naar school ging. Hoewel kan worden aangenomen dat het onderwijssysteem niet hetzelfde niveau bereikt als in België, kan niet worden aangenomen dat een persoon die in Pakistan tot zijn zestiende naar school ging, als laaggeschoold dient te worden aanzien. Daarenboven brengt verzoeker het beëindigen van zijn schoolloopbaan ook in verband met zijn bewering dat hij na de dood van zijn vader gedwongen werd om zijn vader op te volgen in de sjiitische milities, terwijl geen geloof kan worden gehecht aan deze bewering (zie *infra*).

Aangaande verzoekers kennis van de stammen, substammen en sub-substammen in zijn beweerde regio van herkomst, wijst hij erop dat hij zich vergiste tussen de substammen en de sub-substammen van zijn stam, de Turi/Torai, en dit omwille van de complexe tribale onderverdeling. In de bestreden beslissing wordt er echter terecht op gewezen dat van iemand die verklaart dat zijn vader stamoudere is geweest, redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij een gedegen kennis heeft van de stammencultuur en zich dus niet licht zou vergissen tussen substammen en sub-substammen van zijn eigen stam.

Waar verzoeker aanvoert dat de datum die hij opgaf als deze van de laatste nationale verkiezingen vrij dicht aanleunt bij en slechts enkele maanden verschilt van de werkelijke datum van deze verkiezingen, dient erop gewezen dat redelijkerwijze dient aangenomen dat het verschil tussen de door verzoeker gegeven datum (eind 2013-begin 2014) en de werkelijke datum (mei 2013) van deze verkiezingen wel degelijk significant is en dat deze data dus niet "vrij dicht" bij elkaar aanleunen. Dat hij op dat moment niet kiesgerechtigd was en dringender problemen had, doet op zich geen afbreuk aan de onjuistheid van zijn antwoorden over deze verkiezingen. Niets weerhield verzoeker ervan om tijdens zijn gehoor te antwoorden dat hij niet kiesgerechtigd was en dringender problemen had, eerder dan een foutief antwoord te geven zoals hij *in casu* deed. Verzoekers bewering is dan ook een loutere *post factum*-verklaring.

Voorts dient vastgesteld dat verzoeker in onderhavig verzoekschrift geen enkel inhoudelijk verweer voert tegen de volgende pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing: *"Vooreerst was uw geografische en culturele kennis opvallend beperkt voor iemand die beweert zijn hele leven in deze regio gewoond en school gelopen te hebben. Zo verklaarde u voor het CGVS aanvankelijk foutief dat uw dorp in Parachinar Agency zou gesitueerd zijn (Gehoorverslag CGVS, p. 4). Nadien corrigeerde u zich en vermeldde u dat de naam van uw agency, Parachinar Kurram Agency is (CGVS, p. 4), terwijl het eigenlijk gewoon Kurram Agency betreft. Bovendien beweerde u ook foutief dat Kurram Agency uit twee delen zou bestaan: nl. Upper en Lower Kurram (CGVS, p. 5). Hiernaast bestaat echter ook nog Central Kurram. Ook slaagde u er niet in de agencies op te sommen die aan Kurram Agency zouden grenzen. Zo verklaarde u dat langs één kant Afghanistan grenst aan Kurram Agency, terwijl dat aan de andere kant Orakzai Agency en Waziristan liggen (CGVS, p. 5). Kurram Agency grenst inderdaad aan Orakzai Agency, maar ook aan North-Waziristan én Khyber Agency. Toen u bovendien gevraagd werd in welke provincie Kurram Agency zich bevindt, vermeldde u foutief Khyber Pakhtunkwa en verwees u er daarna naar als de Tribal Areas (CGVS, p. 5). Kurram Agency ligt in de FATA (Federal Administered Tribal Areas). Khyber Pakhtunkwa is een geheel andere provincie."* en *"Daarnaast slaagde u er ook niet in om enkele recente gebeurtenissen op te sommen van vlak voor uw vertrek. Zo verklaarde u dat er in 2015 een bom was ontploft op een voetbalveld, maar kon u dit niet exact in de tijd plaatsen (CGVS, p. 26). Toen u gevraagd werd naar andere incidenten die u zich herinnerde, antwoordde u stereotiep dat er veel kleine incidenten waren, maar slaagde u er niet in enig incident concreet te benoemen (CGVS, p. 26)."* Deze motieven worden door de Raad tot de zijne gemaakt. Hierbij dient opgemerkt dat rekening dient te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met diverse onderdelen van de motivering op zich. Eén onderdeel op zich kan misschien een beslissing niet dragen, maar kan in samenlezing met andere onderdelen voldoende draagkrachtig zijn. Het is immers het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal hebben doen besluiten verzoeker het vluchtelingenstatuut en subsidiaire beschermingsstatuut te weigeren. Ten aanzien van het verwijt dat enkel de elementen in zijn nadeel in de bestreden beslissing zouden zijn opgenomen, kan verder worden opgemerkt dat de motiveringsplicht in hoofde van het CGVS geenszins de verplichting behelst om, zo dit al mogelijk zou zijn, alle elementen in het voordeel dan wel in het nadeel van de kandidaat-vluchteling in de bestreden beslissing op te nemen.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers beweerde recent verblijf in Kurram Agency. Kritiek op het overtollig motief dat verzoeker slechts één aan Kurram Agency grenzende Afghaanse provincie kon opnoemen, kan derhalve op zich niet leiden tot een hervorming van dit deel van de bestreden beslissing.

Vervolgens dient vastgesteld dat verzoeker eveneens nalaat enig inhoudelijk verweer te voeren tegen de volgende pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing:

*"De **ongeloofwaardigheid** van uw relaas blijkt echter ook uit andere elementen.*

Zo verklaarde u voor het CGVS dat u gedwongen werd om met mee te strijden met de Alamdaar Federation (CGVS, p. 20, 23). Vooreerst is de bewering dat u gedwongen zou worden om mee te strijden tegenstrijdig met de informatie waarover het CGVS beschikt. Uit die informatie (die werd toegevoegd aan de blauwe map in het administratief dossier) blijkt dat er de voorbije jaren geen gevallen gerapporteerd werden van gedwongen rekruteringen van jongeren door sjjiitische militieën. Daarnaast legde u ook een brief voor, getekend door de sjjiitische organisatie Anjeman-u-Hussaini. Betreffende deze brief kunnen verschillende zaken worden opgemerkt. Zo is het vooreerst opmerkelijk dat u niet eens zou weten wat in de brief geschreven staat. U verklaarde dat de brief wellicht over uw vader gaat (CGVS, p. 10). De brief gaat echter vooral over de redenen waarom u Pakistan meent te moeten verlaten. Ten tweede is het opmerkelijk dat de brief werd opgesteld door een andere organisatie dan diegene waarvan u lid zou zijn. U vermeldde te strijden met de Alamdaar Federation terwijl de brief

die u voorlegde van Anjuman-e-Hussania komt. Toen u hiermee geconfronteerd werd verklaarde u dat alle organisaties eigenlijk samenwerken en dat die organisatie diegene was waarvan uw vader lid was (CGVS, p. 24). Wat er ook van zij, het is bijzonder ongeloofwaardig dat de organisaties die volgens u mensen gedwongen rekruteren, iemand zoals u die weggelopen is van gedwongen dienst, zouden willen helpen door het opstellen van een brief. U verklaarde immers zelf ook problemen te kennen met de sjjiitische organisaties (CGVS, p. 20). Er kan bijgevolg ook geen enkel geloof worden gehecht aan uw bewering dat u in Kurram Agency gedwongen werd gerekruteerd noch dat u lid was een sjjiitische organisatie. Bovendien gaf u zelf aan dat dit document op uw vraag werd opgesteld en uw oom het verkregen heeft in uw plaats (CGVS, p. 10, 24). Dit maakt dan ook dat dit attest een gesolliciteerd karakter heeft.”

Deze motieven worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Wat betreft de door verzoeker op het CGVS neergelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) voert hij aan dat het algemeen geweten is dat documentatie in Pakistan, ook vanwege de overheid, steeds in het Engels is, doch dat de gebrekkige inburgering van het Engels in tribale gebieden en de lage graad van geletterdheid in deze gebieden ertoe leiden dat enkele taalfouten in de documenten zijn geslopen. Zo verzoeker enerzijds verwijst naar en citeert uit Wikipedia ter staving van zijn bewering dat Pakistaanse documenten, ook van de overheid, steeds in het Engels zijn opgesteld dient anderzijds te worden vastgesteld dat verzoeker geen stukken bijbrengt waaruit blijkt dat deze stelling eveneens opgaat voor de tribale gebieden waartoe Kurram Agency, verzoekers beweerde regio van herkomst, behoort. Alleen al de vaststelling dat de (verlopen) identiteitskaarten van verzoekers ouders (zie voormelde map 'Documenten') geenszins in het Engels zijn opgesteld bewijst dat verzoekers bewering niet opgaat voor de tribale gebieden en trekt de authenticiteit van de door verzoeker neergelegde documenten opgesteld in het Engels ernstig in twijfel. Wat er ook van zij, niet kan worden ingezien dat officiële documenten in het Engels in Pakistan taalfouten zouden bevatten omdat het Engels in bepaalde gebieden minder goed is ingeburgerd of omdat de graad van geletterdheid in deze gebieden laag zou zijn. Gezien het voorgaande wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt: *“Dat laatste kan overigens gezegd worden van enkele andere **documenten** die u ter staving van uw asielaanvraag hebt voorgelegd: nl. de overlijdensakte van uw vader, het medisch attest van uw neef en uw documenten in verband met uw schoolloopbaan. Ze zijn vooreerst bijna allemaal in het Engels opgesteld. U gaf aan dat u ondanks het feit dat u zelf een opleiding genoten heeft (CGVS, p. 9), het geschreven Engels niet zo goed kunt lezen (CGVS, p. 10). Nochtans werden al deze documenten, die ofwel u betreffen of voor u opgesteld werden, in het Engels geschreven. Als u al nauwelijks de inhoud kan lezen, mag men zich de vraag stellen waarom verschillende autoriteiten in uw regio hun documenten allemaal in het Engels zouden opstellen. Bovendien lijkt het er sterk op dat zelfs de uitvaardigende instanties het Engels niet machtig zijn gezien de schrijffouten in deze documenten (zie overlijdensakte vader - bv. “was died” in plaats van “died”), wat het geloof in de authenticiteit verder in gevaar brengt. Daarnaast moet worden vermeld dat op het medisch attest van uw neef nergens de aard van de verwondingen staat vermeld; het wijst enkel naar de oorzaak (i.e. bomexplosie), wat bevreemdend is, daar men van een dokter juist kan verwachten dat hij de aard van de verwondingen zou beschrijven. Finaal gaf u meermaals aan dat u deze documenten verkreeg via uw oom en dat hij ze ging halen omdat u documenten nodig had (CGVS, p. 8, 10). Opnieuw wijst het CGVS op het gesolliciteerde karakter van deze documenten. Deze vaststellingen ondermijnen het geloof in de authenticiteit van de voorgelegde documenten. Bovendien dient hierbij nog gewezen te worden op toegevoegde informatie waaruit blijkt dat vervalste documenten veelvuldig voorkomen in Pakistan (zie blauwe map in administratief dossier).*

Over de rest van de documenten kan het volgende worden opgemerkt. Zo legde u een kopie van de identiteitskaart van uw vader en moeder voor. Uit die documenten blijkt dat de kaart van uw vader in 2010 zou verlopen zijn, dit terwijl hij volgens uw verklaringen pas in 2012 zou zijn gestorven. Deze onregelmatigheden doen vermoeden dat uw vader al iets vroeger is overleden dan u beweert. Dit vermoeden wordt overigens verder versterkt door uw eigen verklaringen in verband met uw B-Form. Zo verklaarde u dat uw moeder dit in 2011 verkreeg in het Nadra-kantoor te Parachinar (CGVS, p. 10-11). Ten eerste blijkt uit het document dat de B-Form werd opgesteld in 2010. Ten tweede is het bijzonder vreemd –gezien de culturele en maatschappelijke verhoudingen in Pakistan - dat uw moeder dit document zou afhalen in het kantoor, mocht uw vader toen nog geleefd hebben.

Wat betreft de domiciliëring: deze wijst er op dat uw roots mogelijks in Kurram zouden liggen, maar ze wijst er niet op dat u zoals u beweerde tot zeer recent aldaar verbleef. Deze domiciliëring werd immers opgesteld in 2008, toen u een jaar of 12 was, zodat er geen sprake kan zijn van een recent document. Bovendien moet worden opgemerkt dat uit de info waarover het CGVS beschikt (en die werd toegevoegd aan het administratief dossier), blijkt dat een domiciliëring veelal wordt uitgegeven aan personen vanaf 18 jaar en ouder. Volgens uw eigen verklaringen zou u op dat moment twaalf jaar oud

zijn geweest (CGVS, p. 7). Bovenstaande vaststellingen doen vermoeden dat u niet uw werkelijke identiteit te kennen geeft aan de asielinstanties, hetgeen nochtans een essentieel element is. [...]De overige door u voorgelegde documenten (enveloppes, foto) zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in een positieve zin zouden doen ombuigen. De foto voegt immers iets wezenlijks toe aan uw dossier, daar de herkomst en identiteit van de persoon op deze foto niet achterhaald kan worden. De documenten neergelegd door uw advocaat betreffen de algemene situatie." Op welke wijze het louter opnieuw bijbrengen van een kopie van een provisioneel certificaat van de Allama Iqbal Public High School Parachinar van 12 juni 2012 (verzoekschrift, stuk 5) afbreuk zou kunnen doen aan voormelde motieven, kan niet worden ingezien. Deze motieven worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Voorts wordt in de bestreden beslissing terecht als volgt geoordeeld in verband met verzoekers identiteitskaart: *"Dit vermoeden wordt trouwens versterkt door het ontbreken van uw identiteitskaart en uw vage en tegenstrijdige verklaringen daaromtrent. Zo verklaarde u vooreerst dat u nooit een identiteitskaart nodig had en u in plaats daarvan de B-Form gebruikte (CGVS, p. 11). Daarop staat echter geen foto waarmee u zichzelf zou kunnen identificeren. Bovendien is het opmerkelijk dat u nooit een identiteitskaart nodig zou hebben gehad, terwijl uw vader en moeder daar wel over beschikten. Daarenboven legde u ook nog eens tegenstrijdige verklaringen af omtrent het al dan niet bezitten van een identiteitskaart. Zo verklaarde u vooreerst tijdens het eerste gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u nooit een identiteitskaart hebt gehad (Vragenlijst DVZ, dd. 1 oktober 2015, p. 9, vraag 25). Echter tijdens het gehoor op het CGVS verklaarde u aanvankelijk vreemd genoeg dat uw naam als I.H. geschreven staat op uw identiteitskaart (CGVS, p. 3). Even later beweerde u echter opnieuw nooit een identiteitskaart te hebben gehad (CGVS, p. 11)." In onderhavig verzoekschrift voert verzoeker aan dat hij op het moment van het uitbreken van onafgebroken gevechten in zijn regio van herkomst niet over een identiteitskaart beschikte daar hij elf jaar oud was en dat hij later nooit een kaart bekam omdat hij zich voldoende kon identificeren met zijn officiële schooldocumenten. Hij wijst er ook op dat hij voor zijn vlucht zijn land en regio nooit had verlaten en dus geen nood had aan bijkomende identificatiedocumenten en dat zijn ouders hun identiteitskaart niet vervangen omdat zij geen nood hadden aan een dergelijk document binnen de tribale gebieden. Op welke wijze het feit dat er in zijn beweerde regio van herkomst gevechten plaatsvonden op zich verzoeker en zijn ouders zou verhinderen een identiteitskaart te bekomen, kan niet worden ingezien. Uit de door verzoeker bijgebrachte informatie (verzoekschrift, stukken 3-4 en 6-7 en bijlagen 1-3) kan immers niet worden afgeleid dat het bekomen van een identiteitskaart in de tribale gebieden (FATA) (bijna) niet mogelijk zou zijn (geworden). Dat verzoeker geen nood had aan identiteitsdocumenten omdat hij zijn regio van herkomst nooit eerder verliet, is niet aannemelijk daar hoger reeds kwam vast te staan dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers recent verblijf in Kurram Agency. Dat hij zich voldoende kon identificeren met zijn officiële schooldocumenten, is evenmin aannemelijk, daar er in de bestreden beslissing terecht op wordt gewezen dat deze documenten geen foto bevatten en aldus niet kunnen volstaan om verzoekers identiteit te staven.*

De door verzoeker bijgebrachte informatie (verzoekschrift, stukken 3-4 en 6-7 en bijlagen 1-3) vermag aan de voormelde vaststellingen geen afbreuk te doen. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op zijn persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden gevisieerd of vervolgd. Verzoeker dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het aangevoerde asielrelaas. Kritiek op het overtollig motief dat verzoeker zijn reisweg niet aannemelijk zou maken, kan derhalve op zich niet leiden tot een hervorming van de bestreden beslissing.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

“Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit Pakistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land.

Uit uw verklaringen blijkt dat u afkomstig bent uit het noordwesten van Pakistan. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas en Khyber- Pakhtunkwa.

In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich buiten uw geboortestreek of regio van herkomst te vestigen waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie in Pakistan blijkt immers dat hoewel de situatie in de provincies Baluchistan, Punjab, Sindh, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) weliswaar verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager is dan in het noordwesten van Pakistan.

Zo is de omvang van het geweld dat zich in de provincie Punjab voordoet beperkter dan het geweld dat in Khyber- Pakhtunkwa, FATA en Sindh plaatsvindt. Het geweld in de provincie neemt er de vorm aan van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, etno-politiek geweld, en geweld tussen politie en criminelen. Voornamelijk de stad Lahore wordt getroffen door geweld. Niettegenstaande er sprake is van een stijging in het aantal slachtoffers, blijft het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers laag. Ook in de hoofdstad Islamabad bleef het aantal burgerslachtoffers beperkt.

Uit dezelfde informatie blijkt dat de situatie in de provincie Sindh weliswaar nog verre van ideaal is, doch dat het geweld hoofdzakelijk in de miljoenenstad Karachi geconcentreerd en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. De stad kampt met etno-politiek, terroristisch, sektarisch en crimineel geweld. Niettegenstaande het terreurgeweld in de stad toenam, betrof de meerderheid van de terreurdaden die er plaatsvonden targeted killings. Hierbij springen vooral de gerichte moordaanslagen op de aanhangers van de rivaliserende politieke partijen Muttahida Quami Movement (MQM), Awami National Party (ANP), en Pakistan People's Party (PPP) in het oog. De gewapende vleugels van de respectievelijke partijen worden verantwoordelijk geacht voor ettelijke moordaanslagen op politieke tegenstanders, rellen en dodelijke clashes. Het etno-politiek geweld zit evenwel in dalende lijn, dit mede als gevolg van de voortdurende veiligheidsoperaties van de Pakistaanse veiligheidsdiensten. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de stad Karachi nog steeds te kampen heeft met sektarisch geweld, en dat de meerderheid van de sektarisch geïnspireerde terreurdaden gerichte moordaanslagen betrof. Hierbij vormen de aanhangers van rivaliserende sektarische organisaties, met name de Lashkar-e-Jhangvi en de Sipah-e-Muhammad Pakistan, het doelwit. Milities viseren voorts leden van het Pakistaanse veiligheidspersoneel, politieke leiders, journalisten, overheidsmedewerkers en leden van de civil society. Uitzonderlijk vonden er in Karachi ook grootschalige terreurslagen plaats.

Voorts dient vastgesteld te worden dat het conflict tussen separatisten en de overheid in Balochistan qua intensiteit niet te vergelijken is met de gewapende strijd in het minder bevolkte FATA. De opstand in Balochistan wordt doorgaans als een 'low-level insurgency' genoemd. Uit dezelfde informatie blijkt dat

het merendeel van de gewelddaden die er in de Balochistan provincie plaatsvinden doelgericht van aard zijn. Het geweld is voorts voornamelijk geconcentreerd in de stad Quetta en komt in mindere mate voor in de rest van de provincie. De overgrote meerderheid van de gewelddaden in Balochistan is toe te schrijven aan nationalistische militanten die overheidsdoelwitten en inwijkelingen uit Punjab viseren. De Pakistaanse veiligheidsdiensten en het leger worden op hun beurt verantwoordelijk geacht voor de aanhoudende verdwijningen en extrajudicial killings van nationalistische militanten en terreurverdachten. Verder betroffen de opvallendste terreuraanslagen in de provincie een aantal grootschalige aanslagen waarbij de sjjiitische Hazara-minderheid in Quetta gevisieerd werd.

Tot slot dient vastgesteld te worden dat de veiligheidssituatie in Pakistan controlled Kashmir relatief stabiel en overwegend kalm genoemd kan worden. In 2014 vonden er in geheel PcK drie aanslagen plaats, waarbij drie doden te betreuren vielen. Daarnaast vonden er aan de Pakistaans-Indiase grens diverse schendingen van het staakt-het-vuren plaats, waarbij vier burgerdoden vielen. Er is evenwel geen sprake van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten aan voornoemde grens.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de provincies Balochistan, Punjab, Sindh, en in PcK actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt tevens dat de bewegingsvrijheid in Pakistan weliswaar beperkt is in bepaalde regio's, maar dat dit niet geldt voor het gehele land. Het vrij verkeer van burgers op het Pakistaanse grondgebied wordt in beginsel niet verhinderd. Evenmin bestaan er voor migranten significante belemmeringen bij het verwerven van een job, een woonplaats of andere faciliteiten. Migranten worden blijkens de beschikbare informatie geenszins met onoverkomelijke hindernissen geconfronteerd. De escalatie van het gewapend conflict in 2009 heeft er weliswaar toe geleid dat er in 2009 enkele beperkingen werden opgelegd aan de toegang en verblijf in de provincies Sindh en Punjab. Echter, uit dezelfde informatie blijkt dat daar sinds 2010 geen sprake meer van is. Het grondoffensief dat het Pakistaanse leger in de zomer van 2014 opzette in Noord-Waziristan creëerde een nieuwe vluchtelingenstroom. In de provincie Sindh ontstond weerstand tegen de instroom van vluchtelingen uit Noord-Waziristan. Dit verzet bleef beperkt tot politieke stellingnames, manifestaties en occasionele wegblokkades door plaatselijke bevolkingsgroepen.

Verder blijkt dat in de praktijk de meerderheid van de ontheemden niet kiest voor opvang in een vluchtelingenkamp waar de situatie problematisch is, maar wel via eigen politieke, economische en sociale netwerken een onderkomen zoekt in gastgezinnen of private accommodatie, voornamelijk in de steden. In het algemeen is er in Pakistan een trend van verstedelijking, die tal van economische mogelijkheden biedt aan interne migranten en waarvan ook vele ontheemden uit de noordwestelijke regio's gebruik maken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in een van de grote Pakistaanse steden vestigt.

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u een gezonde jongeman bent, die een opleiding heeft genoten in Pakistan en naast Pashtu ook wat Urdu en Engels kent. Bovendien blijkt uit uw dossier duidelijk dat u de regio Kurram al langer verlaten heeft. Daar het CGVS geen zicht heeft op uw verblijfplaatsen in Pakistan (of mogelijks het buitenland) gedurende de laatste paar jaren, kan uw vrees voor terugkeer naar die plekken niet ingeschat worden. Er mag dan ook worden verwacht, dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in één van de grote steden die gelegen zijn in provincies waar thans geen sprake is van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet."

In onderhavig verzoekschrift voert verzoeker aan dat er in heel Pakistan en in het bijzonder in de grote steden sprake is van sektarisch geweld en gewelddadige aanslagen tegen sjjiitische moslims. Hij verwijst dienaangaande naar een hele reeks artikelen en rapporten. Er dient echter op gewezen dat in de bestreden beslissing ook reeds rekening werd gehouden met terroristische aanslagen, sektarisch geweld, ethno-politiek geweld en geweld tussen politie en criminelen, en dit voornamelijk in Lahore, Karachi en Quetta. Uit de door verweerder bijgebrachte informatie (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier) blijkt evenwel dat het aantal slachtoffers van dit geweld in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan en Pakistan controlled Kashmir alsnog beperkt blijft en dat er geen sprake is van een

situatie van voortdurende en ononderbroken gevechten in het kader van binnenlands of internationaal gewapend conflict zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, dit in tegenstelling tot het conflict in het noordwesten van Pakistan, meer bepaald in de FATA en Khyber-Pakhtunkwa, waar er wel degelijk van dergelijke gevechten sprake is. Uit de rapporten en artikelen gevoegd aan onderhavig verzoekschrift kan niet worden afgeleid dat deze analyse onjuist of achterhaald zou zijn. Hoewel de Pakistaanse autoriteiten het moeilijk hebben om het hoofd te bieden aan de gewelddaden, kan niet worden gesteld dat ze machteloos toekijken en de daders straffeloos laten begaan. De rapporten en artikelen bij onderhavig verzoekschrift wijzen inderdaad op een problematische situatie voor sjiitische moslims in verschillende gebieden van Pakistan, doch ook in de informatie in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') wordt hiermee rekening gehouden. Zodoende ligt de door verzoeker bijgebrachte informatie in dezelfde lijn als deze van verweerder. Wat betreft verzoekers talenkennis, dient vastgesteld dat verzoeker tijdens zijn gehoor als volgt verklaarde: "**Welke talen spreekt u? Ik ben zeer vlot in Pashtu, kan het goed lezen en begrijpen. Urdu kan ik begrijpen maar niet spreken. Engels kan ik een klein beetje begrijpen.**" (gehoorverslag CGVS, p. 6). Verzoekers verklaringen over zijn talenkennis Urdu en Engels kunnen niet overtuigen aangezien uit de door hem voorgelegde schoolcertificaten duidelijk blijkt dat hij zijn diploma van middelbare school glansrijk behaalde waarbij Urdu en Engels twee van de acht basisvakken uitmaken zodat niet kan worden ingezien dat hij het Urdu begrijpt maar niet spreekt en het Engels slechts "een klein beetje" begrijpt. Betreffende zijn scholing kan worden verwezen naar hetgeen hieromtrent *sub* 2.3.2. reeds werd gesteld. Gezien het voorgaande wordt de hoger geciteerde motivering uit de bestreden beslissing door de Raad tot de zijne gemaakt.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien april tweeduizend zestien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER